

שבת
שלום

פרשת תזריע - מצורע

"ואם ישוב הנגע ופרח בבית..ובא הכהן וראה והנה פשה הנגע בבית צרעת ממארת היא..ונתץ את הבית ואת אבניו.." (ויקרא י"ד, מ"ג-מ"ה).

הכהן מגלה למרות ההסגרים, הוצאת האבנים הנגועות והטיוח מחדש- שהצרעת אינה עוזבת את הבית וממשיכה להתפשט ללא תקנה. בנקודה זו יש להרוס את הבית ולא להשאיר ממנו זכר.

ההכרה בעובדה שחרף כל המאמצים, לא ניתן לתקן את המעוות- היא תחילת התיקון. הפעולה ההכרחית היא להרוס את הקיים עד היסוד, כך שתתאפשר בקלות הבנייה מחדש.

(עיון בפרשת השבוע)

שעור פרשת השבוע: גדי סמואל

ימי החול		שבת	
5.23	זמן תפילין /טלית	18.48	הדלקת נרות
9.28	סוף זמן ק"ש	18.55	מנחה א' 14.00 ב' 13.30
19.11←19.09	שקיעה		ערבית ושיעור הרב
13.15	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
19.00	מנחה וערבית	11.30	קידוש
19.29	צאת הכוכבים	17.40	מנחה 13.30
20.10	ערבית	17.10	לימוד 'דור לדור'
		18.00	שיעור הרב ארי
7.30	שחרית נוער	19.43	צאת השבת

פרשת השבוע

פרשת השבוע הראשונה, פרשת תזריע פורשת בפנינו את כל סימני ובני סימני ההיכר של המצורע. הפרשה השניה, פרשת מצורע עצמה פותחת באופני הטהרה של טומאה קשה ומורכבת זו: זאת תהיה תורת המצורע, ביום טהרתו: והובא, אל-הכהן ג. ויצא, הכהן, אל-מחוץ, למחנה; וקאה, הכהן, והנה נקרא נגע-הצרעת, מן-הצורע. ד וצנה, הכהן, ולקח למטהר שתי-צפרים חיות, טהרות; ועץ ארז, ושני תולעת ואזב. ה וצנה, הכהן, ושחט, את-הצפור האחת--אל-כלי-חךש, על-מים חיים. ואת-הצפר החיה קח איתה, ואת-עץ הארז ואת-שני התולעת ואת-האזב; וטבל אותם ואת הצפר החיה, בדם הצפר השחטה, על, המים החיים. ז והזה, על המטהר מן-הצרעת--שבע פעמים; וטהרו, ושלח את-הצפר החיה על-פני השדה.

כשקראתי את הפסוקים נזכרתי בפסוקים שאנו קוראים בכל שנה ביום הכיפורים, המופיעים שני פרקים לאחר מכן, בפרק ט"ז:

ה ומאת, עדת בני ישראל, קח שני-שעירי עזים, לחטאת [...] ח ונתן אהרן על-שני השעירים, גרלות--גורל אחד לה', וגורל אחד לעזאזל. ט והקריב אהרן את-השעיר, אשר עלה עליו הגורל לה'; ועשהו, חטאת. י והשעיר, אשר עלה עליו הגורל לעזאזל, יעמד-חי לפני ה', לכפר עליו--לשלח אתו לעזאזל, המדברה. [...] כא וסמך אהרן את-שתי ידו, על ראש השעיר החי, והתנדדה עליו את-כל-עונות בני ישראל, ואת-כל-פשעיהם לכל-חטאתם; ונתן אתם על-ראש השעיר, ושלח ביד-איש עתי המדברה. כב ונשא השעיר עליו את-כל-עונותם, אל-ארץ גזרה; ושלח את-השעיר, במדבר.

לא אעמוד כאן על שלל ההבדלים והקישורים בין שני סוגי הקורבנות. אך ברצוני להתעכב על כך שבשני הפרקים, שני בעלי חיים מאותו מין הזוכים לגורל שונה, אחד מהם נשחט בעוד השני משולח. במקרה של הציפור היא משולחת על פני השדה, אך במקרה של השעיר, גורלו לא שפר עליו ואף על פי שכתוב כי הוא משולח המדברה, על פי המשנה, הוא נדחף מצוק עד שנעשה איברים איברים. על פי פשט הפסוקים, אין הכרח כי גם השעיר השני יוכל לטבח, ישנה אפשרות אחרת, אפשרות של חיים. אך המשנה קושרת בין מותו של השעיר ובין הכפרה על חטאי בני ישראל: "לשון של זהורית היה קשור על פתחו של היכל, וכשהגיע שעיר למדבר היה הלשון מלבין, שנאמר, אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו" (יומא ו', ח')

בתווד בין יום השואה ובין יום הזיכרון, שנושא בכנפיו את בשורת יום העצמאות, הרהרתי בתפיסת הקרבן בעם ישראל. האם הכרחי לדחוף את השעיר מההר? האין פשוט יותר לשחרר את בעל החיים הכלוא ואולי אף לא לשבות אותו לכתחילה? האם קידוש המוות חשוב מקידוש החיים? האם הזכאות למחילה מותנית במוות? מדוע הקורבן הוא האופן שבו אנו מצדיקים את קיומינו?

עמנואל לוינס במאמרו המדינה של קיסר כותב: "ישראל נמנע מלהשתתף בהיסטוריה במשך אלפיים שנה. חף מכל פשע פוליטי, טהור בטהרתם של הקרבנות. [...] אך כך, השיבה לארץ האבות, מעבר לפתרון הבעיה המסוימת-לאומית או משפחתית- שהיא מהווה, מסמנת את אחד האירועים הגדולים ביותר בהיסטוריה הפנימית ובהיסטוריה בכלל" (ע. לוינס, המדינה של קיסר, עמ' 239).

לוינס, ניצול שואה בעצמו, מדבר על השיבה אל ההיסטוריה כאל שיבה אל חירות, השתחררות ממיתוס הקורבן ויציאה לחיים של אחריות, אחריות כלפי העצמי ואחריות כלפי רווחתו ושלומו של האחר. מתוך אחריות זו, לא קורבן וגם לא שוחט, אלא סובייקט שיוצא לחופשי. כמו ציפור.

מיכל רוזנפלד נכדתה של שרה רבלין

לתגובות: michrozen@gmail.com

שרה בבאר שבע

דברים של כרמל הלפרין בטקס יום הזיכרון לשואה ולגבורה בבית הקברות

להיות דור שלישי לשואה זה קודם כל להיות נכדים של דור ראשון. נכדים של אלו שחוו על בשרם את השואה הנוראה ושרדו אותה. ולמרות הכל ואולי אפילו בגלל הכל, הרימו ראש ובנו את חייהם מחדש. עלו לארץ בדרכים לא דרכים, הצטרפו למאבק על בניין הארץ והצליחו בו.

החוויה של להיות דור שלישי לשואה חקוקה אצלי בעיקר מצד סבא אלטר ז"ל. סבא וסבתא הרבו לספר בעיקר על החיים של לפני המלחמה, אבל גם קצת על המלחמה עצמה. משום מה אני לא זוכר אותם אומרים שואה, אלא מלחמה. כנראה בגלל שזו היתה מלחמה יומיומית על החיים, מלחמת הישרדות בעולם שהשחיר פנים.

להיות דור שלישי זה להיות דור הנקמה. עצם הנוכחות וההתבססות שלנו בארץ זו הנקמה. כך יצאתי לפולין בשתי המשלחות, הראשונה בכיתה י"א והשנייה כקצין צה"ל במילואים במסגרת קורס מ"פ. על מדים – "עדים במדים" – משלחות של נקמה. זו הנקמה האמיתית!

להסתובב ברחבי פולין, במקומות בהם רצו הצורר הנאצי ועוזריו, להשמיד להרוג ולאבד, כנערים עם דגלי ישראל, זהו סמל להמשכיות ולבניין העם. וכחייל צה"ל, קצין ומפקד עם מדי צה"ל, עם תזמורת צה"ל, יחד עם מפקד הצבא, הרמטכ"ל, ולקיים טכסים צבאיים רשמיים על אדמת פולין, זו הנקמה האמיתית!

בעצם כל החיים שלנו כאן במדינת ישראל זו הוכחה יומיומית לכך ש"מצעדנו עוד ירעים – אנחנו פה". סיום לימודים, צבא, פיקוד, קצונה, שחרור, לימודים, תאר ראשון, עבודה, חתונה, ילדים, דור רביעי, ועוד תואר ועוד ילדים. כל אבן דרך שכזו, מראה לעולם שאנחנו כבר דור שלישי והדור הרביעי כבר כאן ועוד רגע מתחיל דור חמישי. אני זוכר את העיניים הצוחקות והדומעות כאחד, של סבא בכל אבן דרך שכזו אומר בפה מלא "שאני זכיתי!"

כן, זכינו כולנו לחזור לארץ אבותינו ולבנות אותה ולהמשיך לבנות אותה כל אחד בדרכו שלו וכולנו ביחד. המשמחה הזו לא נגמרה וככל הנראה גם לא תיגמר.

"עם שאינו יודע את עברו ההווה שלו דל ועתידו לוט בערפל" (יגאל אלון)

חובה עלינו להמשיך ולזכור ולהזכיר את מאורעות עמנו בשואה בכדי להבטיח את עתידנו כאן בארץ ישראל.

"על דעת עיני שראו את השכול

ועמסו זעקות על ליבי השחוח

על דעת רחמי שהורוני למחול

עד באו ימים שאימו מלסלוח

נדרתי הנדר: לזכור את הכל

לזכור ודבר לא לשכוח"

(אברהם שלונסקי)

בשבת - זו נכנסנו לשגרת שבתות הקיץ הארוכות שלאחר הפסח. תורנות הפיקוח על ילדינו החביבים בזמן הצהריים, נכנסה אף היא לתקפה. זכיתי להיות הראשון בסבב השומרים במטרה לזהות "התנהגויות בלתי הולמות" בגזרתי שכללה את אזור בית הספר הישן והבתים הכוללים. לכל מקום אליו פניתי, מצאתי ילדים אדיבים ומנומסים, המתנהלים באווירה חיובית ורגועה ונוהגים בכבוד זה בזה. ממצאים דומים עלו גם בידי עמיתתי לשמירה שהופקדה על אזור המשחקים וחדר האוכל. שם הפעילות היתה אמנם אקטיבית יותר ועדיין התנהגותם של הילדים נשארה מאופקת. מרביתם נמנעו מלהיכנס למתחם חדר האוכל ולהרוות את צימאונם במים קרירים-קופצים והסתפקו תחת זאת, במים פושרים מברז חיצוני. תשומת הלב מצידה של ועדת חינוך לפעילותם של הילדים בשטח הקיבוץ, גם בשעות הפנאי- ניכרת היטב.. יגעת ומצאת!

בקריאת התורה שבשחרית נתן הרב ארי שם לבתו שנולדה במזל טוב- אסתר אילה. אחר הצהריים העביר הרב שיעור ראשון ב' פרקי - אבות' כמנהג אבותינו שנהגו לקרוא במסכת זו העוסקת בענייני מוסר, בשבתות הקיץ לאחר מנחה. עסקנו באמרה "וקנה לך חבר" ולא יכולנו להתעלם מההקשר המתבקש ל'חבר קיבוץ'.

האם נצליח לצרף לקבוצה חברים שמעלתם אינה רק בתועלתם כשותפים 'חברתיים- כלכליים', אלא גם את אלו הגורמים לנו להיות אנשים טובים יותר?.. על פי הרמב"ם, זו המעלה הגבוהה ביותר שניתן למצוא בחבר. אם כך- נתגלתה לעינינו פסגה חדשה אותה עלינו לכבוש..

ביום ראשון- הובא למנוחות אמנון דנקנר ז"ל עורך מעריב לשעבר. דנקנר היה בעל טור ופרשן מוערך שלא חשש לפרסם ברבים את דעותיו תוך התכתשות, שנראה כי הסבה לו עונג רב, עם מתנגדיו. לשונו המושחזת הזכורה עוד מימי תכנית הטלוויזיה "פופוליטיקה" התעדנה פלאים בעת ששימש כסופר. כשגילם בציניות דמות פוליטית בכירה, בסדרת הטלוויזיה "פולישוק", עשה זאת בטבעיות מחשידה.. אהוד אולמרט שספד לו, סיפר כיצד תמך בו דנקנר ברגעיו הקשים במהלך המשפט, בעזרת סיפורים משמחים שסיפר לו לפני השינה שנדדה.. יהי זכרו ברוך!

ביום זה בשעה 19.33 קיבל חברנו יואל עברון דיווח בזו הלשון: "נחש צפע! אַמְתִּים אורכו וצול וחצי רוחבו, חוצה בזה הרגע את השביל לכיוון ביתם של משפחת שנון וממתין להם בשיחיה שליך הבית". יואל, שזה עתה חזר מנסיעה מפרכת, עזב את כוס הקפה המהביל שבידו, קפץ (כנשך נחש?), נטל את ציוד הלכידה הכולל: מוט מקצועי, דלי בעל מכסה סגירה מיוחד ופנס ראש ורץ לתפוס את הזוחל. במקצועיות אותה רכש במשך השנים ובקורס המיוחד אליו נשלח על ידי מנהל הקהילה, הזיז את השיחים בשקט ובזהירות, סקר היטב את השטח עד שהבחין לפתע שמתחת לסלע צומח לפלא - צפע ארץ ישראלי יפהפה, הנראה כאילו יצא מהמגדיר מטעם 'רשות שמורות הטבע'. לא נלאה את קוראינו הנרעשים בפרטים מיותרים. רק נציין שהנחש נשלף, נחטף ונעטף בדלי עוד לפני שהבין מי באמת "ערום מכל חית השדה".."

חנש מדווחת, כי הלה נצפה כמה ימים קודם באזור אחר- ייתכן והיה זה אחיו התאום?

בערב יום הזיכרון לשואה והגבורה, שמענו הרצאה מפיה של הסופרת נאוה סמל - בתם של זוג ניצולי שואה, אשר כתבה ופרסמה ספרים מחזות ותסריטים, הקשורים בבני הדור השני והשלישי לשואה. במהלך השיחה היא העבירה מסרים ורגשות והפעם שלא כהרגלה- דרך אמצעים אמנותיים כדוגמת סיפור, שיר או מחזה, אלא בשיחה פשוטה- 'פנים מול פנים'. נאוה סיפרה על חייהם הכפולים של בני הדור השני אשר שאפו להיראות 'צברים - עבריים' כלפי חוץ, אך נאלצו הישאר 'אידישאיים' - גלותיים' בחיי היום יום מול הוריהם בבית. היא סיפרה גם על הקושי שעבר על השורדים בהעברת הידע והעלאת הזיכרונות, היות ורובם בחרו מלכתחילה בשתיקה למען בריאות נפשם של שאר בני המשפחה. והרי השתיקה ומחיקת הזיכרון עומדים בניגוד גמור למסורת היהודית

שנכסיה האמיתיים הם הסיפורים והזיכרונות - "והגדת לבנך...", "זכור את אשר...", "וכי ישאלך בנך מחר...", מהם שואבת נאווה את כוחה להיחשף, ליצור ולספר. לדבריה, לעיתים היא מפתיעה אף את עצמה..

ביום שני - יום הזיכרון לשואה ולגבורה, עלינו לבית הקברות. טקס הקראת השמות היה מרגש וחשוב בכך שחזק את הזיכרון למען הדורות הבאים. תושבי סעד המעוניינים להצטרף ולהוסיף את שמות יקיריהם לרשימה הקבועה, מוזמנים בכל עת לפנות לרותי לזר או לבני גינזברג.

ביום רביעי - עלינו לקברה של אנה פריימן ז"ל לגילוי מצבה, ביום השלושים לפטירתה. אנה שהתגוררה בשנים האחרונות בבית סיעודי בבאר שבע "דורות בנגב", הביעה תמיד את געגועיה לביתה שלה שבקיבוץ. כשחזרנו לקראת ערב מבית הקברות נפגשנו במועדון לחבר, שם קיבלו את פנינו תצלומים ממהלך שנותיה שהוקרנו על המסך ופוזרו על השולחן. נעים היה להיזכר בימיה היפים בהם היא נראתה עליזה, תוססת ובמלוא כוחה. שרה ג'קסון ושושנה דביר הקפידו תכופות לבקרה בבית הסיעודי, דאגו לרווחתה ואף הצמידו לה שתי בנות לוויה דוברות ספרדית שארחו לה לחברה. שושנה ושרה, הביעו את צערן על כך שאנה לא החזיקה מעמד לפחות עד ליום הולדתה הקרוב. חברים סיפרו על הקשרים המיוחדים שלהם עם אנה, על מרצה ועל נכונותה לעזור בכל עת. צפינו בסרטון ובו אנה מקריאה כמה משיריה - פרי עטה. אחד מהם מתנוסס על קיר ב- 'בית צבר' - ששופץ וחודש בזכות תרומתה הנדיבה ונקרא על שמה - "בית חנה". השיר יפורסם בשבוע הבא. יהי זכרה ברוך! -דיווחה חייצ'ה.

בהמשך העלון מופיע שיר- קינה, נדיר בעצמתו, שנכתב ע"י שניאור עינס והוקרא על ידי רעייתו, באזכרת יום השנה לפטירתו של אחיו-חברנו אברהם קופלוביץ' ז"ל. בתקופה זו שבין שני ימי הזיכרון, מקבל ה- 'שיר האישי' משמעות מיוחדת והוא מתחבר בטבעיות לרגשות הקולקטיביים.

חג עצמאות שמח, ושנזכה לשגשוג מתוך שלום שקט ושלווה.

יורט קימלמן

"ונזכור את כולם..."

כמדי שנה, אנו נוהגים להתייחד עם זכרם של כל נופלי הקיבוץ בערב יום הזיכרון לחללי צה"ל. השנה נספר את סיפורם של **משה יוסף יאול** (אח של ציפורה גינזברג ז"ל), **ומשה טבק**. הטקס יתקיים ביום ראשון הקרוב. פרטים נוספים בתאי הדואר...

רצות הימן וספיר חמיביאן (אורן).

נר זיכרון -

(תש"ע)
(תשע"א)
(תשכ"ט)

ז' אייר- יום פטירתו של חברנו נתן קויפמן ז"ל
ח' אייר- יום פטירתה של חברתנו עליזה שטיינמץ ז"ל
י' אייר- יום נפילתו של בנו אריק רון ז"ל

לזיכרו של ציון כהן ז"ל

בשבוע הבא, נציין את יום הזיכרון לחללי צה"ל ונחוג את יום העצמאות ה-65 למדינת ישראל. אנצל הזדמנות זו לספר לכם על אדם שחי בקרבכם תקופה קצרה. יחד למדנו בחברת הנוער של קבוץ סעד לפני יותר מ-25 שנה. הוא הקדיש חייו לצבא ונפטר בגיל 44 ממחלת הסרטן לפני כחודש וחצי – רב נגד ציון כהן ז"ל.

ציון שרת בקבע במשך 25 שנה כרס"ר משמעת בחיל התותחנים, זכה לשבחים רבים ואף זכה לקבל את פרס הרמטכ"ל כנגד מצטיין.

להלן ציוני דרך בחייו הקצרים:

נולד במושב איתן, ליד קרית גת, בתאריך: ט' בתמוז תשכ"ט, 25 ביוני 1969, למרגלית תבדל"א ולשאול ז"ל. נקרא על שמו של סבו מצד אביו. השני מתוך שבעה ילדים במשפחה. הם היו שני בנים וחמש בנות. אביו שאול ז"ל יחד עם הוריו עלו ארצה מגירבה שבטוניס בשנת 1955 והיו ממייסדי מושב איתן שבמועצה אזורית שפיר. אימו מרגלית תבדל"א אשר יחד עם הוריה, עלו ארצה עוד בשנת 1949 והתיישבו בצפת. לאחר חתונתם של מרגלית ושאול בשנת 1966, הם בונים את ביתם במושב איתן. שאול עבד כנהג הסעות ומרגלית כעקרת בית. ציון למד בבית הספר היסודי באבן שמואל. אימו מספרת שכילד תחביבו היה בין השאר לפרק ומיד לאחר מכן להרכיב מכשירי רדיו-טייפ. **בשנים תשמ"ד-תשמ"ז {1984-1987}**, ציון לומד בחברת הנוער של קבוץ סעד. דודה זהבי, אשר ריכז וניהל את חברת הנוער באותה תקופה, העלה את זיכרונותיו מציון. לי זכור מציון במיוחד חיובו. הוא חייך בשפע. לא הצלחתי לברר היכן ציון עבד בקיבוץ וגם לא ידוע לי מי היתה המשפחה המאמצת שלו. אשמח לעזרה בפיתרון התעלומה כך שנוכל להשלים את הפאזל.

עם סיום לימודיו בחברת הנוער, התגייס לצה"ל ושרת בעיקר באוגדת עזה. ההתחלה לא היתה קלה. הוא לא חשב על קריירה צבאית. אך העניינים התגלגלו אחרת..

לאחר השירות בסדיר, יצא לקורס נגדי משמעת וחתם קבע. באמצע שנות התשעים, במשך 5 שנים, שימש כרס"ר משמעת בבית הספר לתותחנים בבסיס שיבטה. בהמשך הצטרף כרס"ר משמעת ליחידת "מורן" שבתותחנים ונשאר שם 11 שנים.

ציון היה נגד משמעת מצטיין. חבריו מספרים שדאג לחיילים נזקקים ואהב לעזור לאנשים והצטיין בארגון טקסים. חברו ליחידה אשר ספד לו בהלוויה סיפר: "היית לי מורה דרך. המוציא לפועל. הזיכרון הארגוני הנדיר, איש הלוגיסטיקה, השלישות, האחזקה, התקשוב ולא מעט גם איש אג"מ. הפסיכולוג שלי זה שלקח על עצמו משימה שאלמד לספור עד 10 בכל פעם שמרגיזים קצת". לאחרונה קיבל את הדרגה הבכירה ביותר לנגדים רב נגד. במהלך שירותו הצבאי, לפני 17 שנים, הוא זוכה להקים משפחה ומתחתן עם בחירת ליבו גל. נולדו להם שלושה ילדים מקסימים: עדן-הודיה בת 15, דניאל בן 11 וליאל בת 7. ציון היה בעל אוהב ומסור למשפחתו והם עברו להתגורר במצפה רמון קרוב לבסיס הצבאי. לפני כשנה המשפחה עברה להתגורר בכפר סבא.

בחודש אייר, לפני שנה, התכנסנו בסעד, בוגרי חברת הנוער, לחוגג לדודה זהבי יום הולדת שמונים. שמחתי עם שאר חבריי, לפגוש את ציון. הוא נראה אז טוב, סיפר על עצמו וכרגיל חייך. איש לא תיאר שיהיה זה המפגש האחרון איתו. לפני כחצי שנה, נתגלתה אצל ציון מחלת הסרטן ותוך ארבעה חודשים הוא נפטר.

ציון ז"ל נפטר בתאריך: י"ט באדר תשע"ג ונטמן בטקס צבאי בבית העלמין האזורי תלמים שבחבל לכיש סמוך לקברו של אביו שאול ז"ל. צר לי עליך חברי ציון היקר. צר לי עליך ועל משפחתך.

"יתהא נשמתך צרורה בצרור החיים וזכרך ברוך"

ישראל ז'סק - מועדון אילנות ז'חק

ק'נה לאחי אברהם

וכבר נאספו הדגן והתירוש
אל האסמים ואל הגתות
והיצהר עודו נאסף

נאספו גם האיסורים הנדרים והחרמים
התפילות התחנות והסליחות
אל האדון המלא ברחמיו

גם אחי נאסף אל חלקת שדהו
מוטל על גבו בין אלפי רגביו
פניו לשמים עורג לגשמיו

וכבר החל מחדש חרמש בקמה
ודבר לא ישתנה ודבר לא השתנה
שנה תרדוף שנה בידה הרמה
ומה שיהיה הוא שיהיה ומה שיעשה הוא שיעשה
ואשר להיות כבר היה
כי עת לכל חפץ ולכל דבר עתותיו
אך אחי לא יראה בעיניו ולא תמלאנה עוד אזניו
שלא בעתו אל חלקת שדהו אחי נאסף
אל בין רגביו בצל אשלו.

דיווח מהחטיבה - טיול "אסרו חט"

ביום ג' האחרון – 'אסרו חט' יצאנו עם צעירי החטיבה, לטיול גיבוש בנחל משמר הנמצא בין מצדה לעין גדי, לחופו של ים המלח.

נחל משמר' היורד את מצוק ההעתקים לעבר ים המלח במפלים מרהיבים זימן לנו מסלול עם שפע אטרקציות המקסימות את העין ומסעירות את הלב. צמחיה מדברית שונה, סולמות וגבי מים רטובים, מערות חצובות בסלע ונוף מרהיב לים המלח והרי אדום.

קרקעיתו של מצוק נחל משמר עשויה שרשרת של גבים בסלע גיר צח כשלג, ובימות החורף והאביב הם מלאים במים קרים להפליא, המתמלאים אודות לשיטפונות הפוקדים את הנחל בימי הגשמים. ההליכה בנחל הייתה אתגרית, ובין הגבים טיפסנו במפלונים שיתדות וסולמות הותקנו בהם.

הייתה זו חוויה מאתגרת ולמרות הקושי סיימנו את המסלול בהצלחה רבה, במורל גבוה (מן המצופה...) וכמובן - ארוחת ערב חגיגית בשמרלינג.

זהו מסלול מעגלי חובה לכל חובב לכת.

מומלץ !

מחמט פלומנט - מדריך החטיבה

הודעות מוצאת תרבות

בבוקר יום העצמאות תתקיים פעילות - "מדינה מושכת" בין השעות 10:30 - 13:00. ההפעלה בנושא ארץ ישראל בה יעברו המשתתפים בתחנות שונות ומגוונות.

אנו מזמינים את כולם לבוא ולקחת חלק. גם צופי חידון התנ"ך המושבעים מוזמנים לצאת לכמה דקות לעשות סיבוב רגלי/קלנועיות.. בין התחנות השונות לספוג מהאווירה מהשמחה לראות משפחות בפעילות ו.. לחזור לטלוויזיה.

בל"ג בעומר יום ראשון י"ח אייר 28.4 - יתקיים טיול משפחות בין השעות 13:00 - 21:00 לאזור הרי ירושלים..
אנא שרינו את התאריך !!!

פרטים נוספים בהמשך..

חמ' -1. תרבות

"אחת מפלנו"

מיכל אפלבוט מספרת על צמחה:

'כאן נולדתי!'

הוריי יהודית ומשה גבלי, עלו לישראל מפולניה בשנת 1914 – בסוף העלייה השנייה והגיעו ישר לפתח תקווה (מלבס) שהייתה אז מושבה קטנה.

הם נישאו והקימו משפחה בבית שבנה אבי במו ידיו. בחצר היו לנו רפת, לול, סוס ועגלה.

ביתנו היה בקצה המושבה – הכתובת למבקרים היתה: "בית אחרון בגורן". לפני ביתנו היה רק שטח גדול ופתוח ללא בתי מגורים. לשם היו מביאים איכרי המושבה את התבואה בערימות ומעיפים את הגרעינים למעלה כדי שהמוץ יעוף עם הרוח. אחר כך היו דשים את הגרעינים בעזרת חמור שהסתובב מעליהם, כמו בימי אבותינו.

היינו ארבעה ילדים – אח בכור, אח ואחות תאומים, ואני הקטנה. היום נשארתי לבדי לאחר שכולם נפטרו. סביב הבית היתה לנו חצר מטופחת מאוד – עצי פרי שונים, ירקות, פרחים ועץ תות גדול לפני הבית ובקיץ התנהלו כל חיינו מתחת לעץ. הורי עבדו מאד קשה ואנחנו הילדים עזרנו ככל שיכולנו. אני זוכרת את הילדות שלי כיפה מאד ומלאת חוויות. חיינו בצניעות והסתפקנו במועט. הבית שלנו היה בית פתוח לזרים. גרו בביתנו אנשים שהגיעו ארצה מעירם של הוריי בפולין ונשאר אצלנו עד שמצאו עבודה ודור. הוריי שמשו בהתנדבות כ'משרד הרווחה' ותמיד ידעו להגיד מילה טובה לכל אחד. התחלקנו עם אנשים זרים שגרו במחיצתנו בכל מה שהיה לנו.

סיימתי ביי"ס יסודי ורציתי להמשיך בסמינר לגננות. מאד אהבתי ילדים ורציתי להתמקצע בתחום זה. אבל אז פרצה מלחמת העולם השנייה, המצב בארץ היה מעורפל מאד וחששנו לעתידנו. הוריי אמרו שללמוד בסמינר זה יקר ואני עוד צעירה, אז אולי אחכה שנה ונראה איך יסתדרו העניינים. לא בזבזתי זמן ומייד הלכתי לשעורי תפירה פעמיים בשבוע אה"צ. לאחר מכן התבקשתי על ידי מנהלת מעון הילדים שהיה סמוך לביתנו לבוא לעזור לה במקום מטפלת שחלתה. הסכמתי ומאד נהניתי. לאחר שבועיים ביקשה המנהלת שאשאר ואף קיבלתי תגמול כספי.

לאחר תקופה הציעה לי חברתי להצטרף אליה ללימודים בביה"ס החקלאי "עיינות" שם למדו חצי יום ובחצי השני עבדו ללא תשלום והצטרפתי. אהבתי מאד את המקום וסביבתו. עבדתי בכל הענפים – רפת, לול, גן-נוי, גן ירקות ועוד. ו.. שם גם הכרתי את מנחם-בעלי לעתיד, שהיה במחלקת פלמ"ח שעבדו חצי חודש ובחצי השני - התאמנו. מנחם עבד אז עם סוסים ומחרשה וכן בגן ירק. כך התחיל הרומן שלנו – וההמשך ידוע. (יש לי בבית תמונה שרואים בה אותנו עובדים – מנחם מחזיק במחרשה ואני מחזיקה במושכות).

מנחם סיים את שירותו בפלמ"ח ועבר לקבוצת עלומים בהרצליה, היות והיה קשור לחברים שהיו בהכשרה בנס-ציונה. כעבור זמן בשנת 1944 הצטרפתי גם אני לקבוצה. אחרי כשנה מנחם התקבל כחבר בקבוצה ורק אז יכולנו להתחתן, כי היה חוק בקיבוץ שלא עורכים חתונה למי שעדיין לא חבר. התחתנו שבוע לאחר קבלתנו לחברות.

בקיבוץ עבדתי בחקלאות וברפת כמחליפה. באזור עבדתי בפרדסים בעטיפת תפוזים ובגני ירק אצל מושבניקים באזור. מאד נהניתי בקיבוץ. היה תמיד שמח ורקדנו המון – לא פספסתי אף ערב ריקודים. בפורים הייתי תמיד מתחפשת בצורה מקורית. למרות המחסור התמידי וקשיי מציאת עבודה, תמיד היה שמח. טרם מלאה לי שנה בקבוצה ונבחרתי להיות מחסנאית בגדים. זה היה קשה מכל הבחינות, לא יכולתי להתרגל לזה שאין מספיק תחתונים וגופיות לתת לבחורים להחליף כל שבוע – רק אחת לשבועיים (ויהודה ברט גם אז לא היה לוקח להחלפה). מצעים היו רק מה שהיה על המיטות ועוד ארבעה סטים להחלפה לכל הקבוצה..(תתארו לכם). בקיץ הייתי עוברת בחדרי הרווקים ומורידה להם את המצעים, מכבסת ומחזירה להם.

מלאתי תפקידים נוספים בכל מיני ועדות. טיפול בחברות הנוער וביניהם- עמוס כוכבי, יוסי קארו, ועוד.. גם בילדי כיתות ד' טיפלתי וביניהם איציק בני וגילה שאומצה וגדלה בביתנו מאז כיתה ב' ועד היום כבת נוספת למשפחה שכבר מנתה את איציק ז"ל, טוביק, עמי, דידי ואילה שנולדה אח"כ. לאחר מכן טיפלתי בילדי כיתה ו' וביניהם עמוס ברט. תקופה זו זכורה לי לטוב, מאד נהניתי מהעבודה למרות שלא הוכשרתי לכך. כשבגרו הנערים הוצע לי להיות מטפלת לתינוקות. המעבר היה חד וקשה. טענתי שאין לי ניסיון אבל היות וטיפלתי בחמישה ילדים שלי אז קיוויתי שאוכל גם לטפל בילדים אחרים.

המטפלת באותה התקופה, קיבלה את התינוקות מיד בבואם מביה"ח. משבגרו- עברה איתם לפעוטון ומשם לגן הילדים לתקופה קצרה ושוב חזרה לקבל תינוקות חדשים- זו היתה אז השיטה. כך טיפלתי בכמה קבוצות ומאז יש לי קשרים מאד טובים עם "התינוקות שלי" עד היום.

אחרי 25 שנה, סיימתי את עבודתי בגיל הרך. התחלתי לעבוד במתפרה בתפירת בגדי טריקו וסריגים המיועדים לילדים, החל מתינוקות ועד כיתה י"ב. התחלתי עבודה זו כשאני לבד במתפרה החדשה שנבנתה ואז הצטרפו אלי גם החברות שתפרו חולצות ומכנסיים בצריפי עמידר וביחד עברנו למתפרה יפה וגדולה. בתחילה גזרתי אח"כ גם תפרתי בהמשך הצטרפו עוד חברות לתפירה וסיפקנו את כל סוגי הבגדים לכל הילדים.

אורח החיים השתנה מאד מאז, אבל מנחם בעלי ואני היינו מרוצים מאד בקבוצה. גם את השינויים שחלו בשנים האחרונות קבלתי בהבנה וברצון. לדעתי ההפרטה עשתה רק יותר טוב. לי, באופן אישי – קשה היה לראות את הבזבוז שהיה בשטחים שונים.

הצטערתי שאף אחד מילדי לא ממשיך אתנו פה. למרות שבתני טוביק הגרה בעלומים, מורה בביה"ס שלנו ויתר הילדים ב"ה מסודרים יפה ואוהבים מאד את הקיבוץ שלנו.

עברתי תקופה קשה כשאיציק שלנו נפטר ושנה אחריו נפטר מנחם, אבל צריך להמשיך. לרגל מגבלותי הרפואיות הפסקתי לעבוד. הייתי כבר אחרי גיל הפנסיה, ובמקום שעות עבודה ביליתי את זמני בשחייה בבריכה שאני מתמידה בה עד היום – חורף וקיץ, ועושה עוד כמה פעילויות.

אני מאחלת לכולנו שנמשיך להתייחס בכבוד זה לזה ושתמיד הצעירים יזכרו אותנו הוותיקים מקימי המקום היפה והנעים הזה.

מארו נפשותיכם

לצערי יש עדיין חברים שלא הפנימו השינויים שעברנו ומרשים לעצמם לקטוף במטע/פרדס. מבחינתי הבעיה היא שאנשים מסכנים את בריאותם ובריאות בני משפחותיהם. הגמענו את פרדס הקלמנטינות בחומרי הדברה חריפים, חומרים הנכנסים למוהל התא, אינם נשטפים ומתפרקים לאחר חודשים רבים = **לא ללקט!!** רוב החלקות מרוססות ומוגנות מפני מזיקים ומחלות עד לתחילת קטיף. למען בריאותכם אל תלקטו לפני אישורם של דותן או טוביה. מאחר ואני אחראי על ההדברה במטע/פרדס החלטתי להזהיר ולחתום בשמי, בתחינה – שימרו נפשותיכם!

טוביה אלפרט

דיווח מצוות תל"מ – תאובה לפאיצה מינית

כבר עברה כחצי שנה מאז נבחרנו להחליף את צוות תל"מ הקודם. למרות שאין דיווח גלוי ושוטף על פעילותנו- אנו מטפלים בפניות המגיעות אלינו **בהתאם לנהלים שנקבעו בתקנון שהתקבל באסיפה**. כמו כן חלק מפעילות הוועדה הוא העלאת מודעות הציבור לנושא פגיעות מיניות וזאת על מנת למנוע פגיעות נוספות בעתיד. כחלק מפעילות המניעה תגיע לסעד ההצגה: "מה את אומרת" – יצירתה של רחל קשת המבוססת על סיפור אמיתי ומתארת את עולמה של מתבגרת שחווה פגיעה מינית ומחפשת אמון והקשבה. ההצגה זכתה בפרס התאטרון היהודי לשנת תשע"ב.

רשמו לפניכם את התאריך – יום א' י' בסיוון ה'19.5.

בהזדמנות זו ברצוננו להביא לידי הציבור את שמותיהם של אנשי הצוות שאליהם ניתן לפנות בכל עניין שקשור בנושא:

דניאלה ט'קסון, יצנקוב זיוון, נאוה אורלוב, רותי שלווין, מתניה רפא, אילנה אהרון.

צדכונים מוועדת רכב בנושאי דלק

החל מה- 1 באפריל, ירד המחיר עבור ק"מ לכל סוגי הרכבים, **ב5 אגורות** בגין הוזלת הדלקים.

אזהרה- אין לתדלק את הרכב כאשר הוא מונע או כשהמפתחות בסוויץ' – מעבר לסכנה הבטיחותית, פעולה זו משבשת את פעולת מד הדלק וגורמת לו לזייף!
יש לצאת מהרכב בזמן התדלוק ולחזור אליו רק לאחר החזרת המשאבה למקומה!

טיפ בנושא תדלוק הרכב

בכדי לדעת היכן נמצא פתח מילוי הדלק ברכב מבלי לצאת ממנו, יש לשים לב **לציור משאבת דלק שבמד הדלק** – הצד בציר ממנו יוצא **צינור המשאבה** – הוא הצד בו נמצא פתח המילוי!

על פלורליזם, קליטה ומה שניהם

בתקופה האחרונה מדברים רבות בקיבוצנו אודות נושא הקליטה. אנשים רבים ובעיקר צעירים התבטאו בעבר בנושאים שונים, כאלה ואחרים.

חברים טובים ויקרים השקיעו רבות בסיעור מוחות - מה עוד ניתן לעשות על מנת להביא הנה עוד משפחות צעירות ובעיקר כאלה המוכנות ללכת למסלול של קליטה וחברות, עם כל המורכבות של העניין. והנה, בימים אלה, כבר קיבלנו מכתב על המהלך העומד להתבצע בשנים הקרובות.

בעקבות מהלך זה רוצה אני להעלות הרהור או מחשבה. קיבוץ סעד ידע תמיד להתהדר בפלורליזם, בסובלנות ובמרחב המחיייה והמחשבה שניתנת לכל חבר או תושב, גם כשהדבר גרם לא אחת לסערה בחיינו הדתיים.

אך דע עקא - מסתבר לא אחת, כי הפלורליזם בקהילתנו משום מה טוב וסובלני רק בצד אחד של המטבע ומי שלא משתייך לצד זה, מי ששירת חייו הרוחניים שונה במקצת, אזי התמודדותו עלולה להיות בלתי נעימה, וניתנת לו הרגשה קשה שאינו שייך לכאן. (גם אם זה לא נאמר בפרוש וגם אם זה נאמר רק ע"י קומץ אנשים המייצגים אותנו מתוקף תפקידם). לא הגיוני, שזוג צעיר העומד להחליט אם ברצונו להיקלט כאן או לא, יעבור מסכת של שאלות כגון: באיזו מסגרת תחנך את ילדיך בהווה או בעתיד. אין זה מעניינה של הועדה והעומדים בראשה. יש בקהילתנו מספר משפחות מצוינות השולחות את ילדיהם לחינוך מחוץ לסעד ואינני רואה בכך כל פגם.

בקיבוץ המתחדש ניתנת הרשות לכל אחד לחנך את ילדיו בדרכו שלו, כל עוד מדובר בחינוך דתי כלשהו, ואין רע בכך. (אך זוהי כמובן רק דוגמא...) כמובן שתמיד אפשר לנסות לשכנע, אך גם זה צריך להיעשות בדרכי נעם ולא בכפייה.

גם בקצה ה"מחמיר" יותר של הקשת הדתית ישנן משפחות מצוינות היכולות להעשיר אותנו ולצקת בקהילתנו גוון חיובי ומיוחד יותר. אין מה לפחד, הם לא מתכוונים לאיים על איש, ולכולם יש רק כוונות טובות.

בטוחה אני, שקבלתן של אלה בשמחה ובנועם רק תוסיף לכולנו ותזכה אותנו בפלורליזם אמיתי ומאוזן יותר.

איכל הימן

איכל ולברקאי אפרתי
מלא טוב להולדת הבן

לאהרל'ה וליונת ולכל המשפחה - שתזכו להרבה שמחה ונחת!